

[Wilhelm.]

betydeligt underskud på statsfinanserne. Disse skattelettelser betales selvfølgelig af skatteyderne selv, men de har den effekt, at de tvinger en væsentlig del af vores forbrug fra de kollektive områder over til privatkapitalens produkter. Og kasseunderskuddet, ja, det er en opfordring til befolkningen om at forbruge på forskud så at sige; regningen kommer naturligvis senere. Den offentlige sektor, det kollektive forbrug, skal styres ikke ud fra en egentlig politisk eller social målsætning, men alene ud fra den private sektors krav. Det siges usædvanlig åbenhjertigt i bemærkningerne til det socialdemokratiske forslag om ophævelse af de kommunale låneloffer.

I statsministerens redegørelse blev det sagt, at kasseunderskuddet ikke har nogen selvstændig stimulerende virkning på efterspørgslen, og at der ikke er risiko for, at det vil virke inflationsfremmende. Se, det ville jo være ærlig snak at sige, at man sætter andre mål højere end inflationsbekæmpelsen, især hvis man tilføjer, at man udmærket ved, at inflationen betales af dem, der ikke besidder jord og fast ejendom, men det er uærlig snak at påstå, at et rekordagtigt kasseunderskud ikke virker inflationsfremmende. Inflationens kilder er den købekraft, som ikke har nogen produktionsmæssig dækning. Et kasseunderskud er intet andet end udpumpning af en sådan købekraft, som ikke har produktionsmæssig dækning, i dette tilfælde for at stimulere hjemmemarkedet uden at belaste de private virksomheder. Selvfølgelig vil det være inflationsfremmende.

Vi har tilladt os at sige, at socialdemokratiets politik er yderligere borgerliggjort i forhold til de forslag, socialdemokratiet fremsatte for en måned siden, da partiet var i opposition. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at få opklaret en enkelt sag. Socialdemokratiets lovforslag af den 24. januar om billige statslån til boligbyggeri omfattede 40.000 boliger, altså også det almennyttige byggeri og private udlejningsboliger.

I de seneste dage har pressen med boligministeren som kilde omtalt et regeringsforslag — vi har ikke set det endnu — som efter forlydender er fuldstændig identisk med 24. januar-forslaget, bortset fra at det nu kun omfatter 25.000 boliger og 25.000 parcelhuse. Men i statsministerens redegørelse i går blev der henvist til socialdemokratiets lovforslag af 24. januar. Én ting er, at billige statslån under alle omstændigheder betales af skatteyderne og for så vidt respekterer finanskapitalens krav om ågerrenter, men alligevel er det ikke helt uinteressant, om disse statslån kun skal ydes til parcelhusbyggeriet, hvor de uundgåeligt kapitaliseres, eller om de f. eks. også skal udstrækkes til det almennyttige byggeri, hvor støtten ikke kapitaliseres. Må jeg derfor bede statsministeren oplyse: er det rigtigt, hvad han sagde i går, at regeringsforslaget på dette område vil være identisk med oppositionsforslaget fra den 24. januar, eller er det rigtigt, hvad boligministeren har oplyst, at det nu skal indskrænkes til at kun at gælde 25.000 parcelhuse?

Det fremgår af udspillet, at erhvervslivets krav er vigtigere end beskæftigelsen. Det fremgår bl. a. af socialdemokratiets forslag om ekstraordinære afskrivningsfiduser. Skulle det især tage sigte på beskæftigelsen, var det naturligvis erhvervsbyggeriet — hvis det er den private sektor, vi taler om, og det er det jo — der skulle favoriseres, men forslaget om de ekstraordinære afskrivninger gælder udtrykkeligt ikke nybygninger, men maskiner, inventar og lignende driftsmidler.

Vi kan ikke være uenige med statsministeren i hans udtalelse i går aftes i krydsilden om, at arbejdsløsheden har fået lov at vokse og vokse, uden at folketinget i det sidste år har gjort noget som helst. Vi har tidligere konkretiseret det ved at sige, at 70 arbejdere på Uniprint har gjort mere for at bekæmpe arbejdsløsheden, end det samlede folketing har gjort i det seneste år.

De forslag, regeringen nu møder frem med, søger at slå nogle symptomer ned, men